

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 707/2026
18.06.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Јевтића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К.бр.491/22 од 26.11.2025.године, која је исправљена решењем Основног суда у Пожаревцу К.бр. 491/22 од 03.02.2026.године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 22/26 од 19.03.2026.године, у седници већа одржаној дана 18.06.2026.године, једногласно је донео:

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Јевтића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К.бр.491/22 од 26.11.2025.године, која је исправљена решењем Основног суда у Пожаревцу К.бр. 491/22 од 03.02.2026.године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 22/26 од 19.03.2026.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К.бр.491/22 од 26.11.2025.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио два кривична дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, за која дела су му утврђене новчане казне у износу од по 150.000,00 динара, након чега је осуђен на јединствену новчану казну у износу од 300.000,00 динара, коју је дужан да плати на 12 месечних рата почев од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плати новчану казну у наведеном року, иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим што казна затвора не може бити дужа од шест месеци. О трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Решењем Основног суда у Пожаревцу К.бр.491/22 од 03.02.2026.године је исправљена пресуда Основног суда у Пожаревцу К.бр.491/22 од 26.11.2025.године, тако што у зреци и образложењу пресуде уместо имена „ББ1“ има стајати „ББ“.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 22/26 од 19.03.2026.године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА са допунама и браниоца окривљеног, адвоката Ивана Јевтића, те је потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу К.бр. 491/22 од 03.02.2026.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Јевтић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да је ова кривичноправна ствар већ правноснажно пресуђена, јер јој је претходио дисциплински поступак против окривљеног у вези са истим догађајем, а који је спроведен од стране Дисциплинског суда Кинолошког савеза Републике Србије и у ком је санкционисан губитком свих кинолошких права и суспензијом у временском трајању од две године, те да је суштина да у дисциплинском поступку постоји могућност санкционисања истом врстом санкције, односно новчаном казном, као оном која је запрећена у кривичном поступку. По оцени браниоца, против окривљеног су вођена два поступка за исте радње, односно за исто понашање окривљеног у истом временском периоду. На овај начин бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, у конкретном случају се не ради о правноснажно пресуђеној ствари, па с тога вођење кривичног поступка након спроведеног дисциплинског поступка против окривљеног АА, по налажењу овога суда, не представља повреду начела ne bis in idem.

Из списа предмета произилази да је одлуком Дисциплинког суда Кинолошког савеза Републике Србије од 31.05.2023. године утврђена дисциплинска одговорност АА за изазивање нереда, ремећења нормалног тока кинолошке манифестације, ометања рада судије и службеног особља вређајући исте изговарањем крајње непримерених речи, чиме је учинио повреду члана 35. став 2. тачка 2) и 3) Јединствених правила о дисциплинској одговорности у Кинолошком савезу Републике Србије, па је суд према пријављеном изрекао дисциплинску меру Временско искључење из чланства у трајању

од 2 године, а наведена одлука се односи на радње окривљеног АА на Националној изложби паса у Божевцу, што је и било предмет тог поступка.

Кривични поступак против окривљеног АА је вођен по приватној тужби приватних тужиоца ВВ, ГГ, због два кривична дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, а пресудом Основног суда у Пожаревцу К.бр.491/22 од 26.11.2025.године окривљени је за ова кривична дела оглашен кривим и изречена му је јединствена новчана казна у износу од 300.000,00 динара. Наведена пресуда је потврђена пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 22/26 од 19.03.2026.године.

Имајући у виду напред наведено, у конкретном случају је неспорно да су против окривљеног АА, поводом истог животног догађаја, вођена два поступка и то дисциплински поступак, којим је према окривљеном утврђена дисциплинска одговорност јер је учинио повреду члана 35. став 2. тачка 2) и 3) Јединствених правила о дисциплинској одговорности у Кинолошком савезу Републике Србије и кривични поступак, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, и у ком је оглашен кривим.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописано је да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Одредбом члана 15. став 2. Јединствених правила о дисциплинској одговорности у Кинолошком савезу Републике Србије је прописано да се члану Кинолошког савеза Ребублике Србије-појединцу може изрећи једна од следећих дисциплинских мера: 1. опомена, 2. јавна опомена, 3. опомена пред искључење, 4. временско искључење из чланства у трајању од шест месеци до десет година, 5. новчана казна у износу од 10.000,00 до 100.000,00 динара, 6. трајно искључење из чланства у Кинолошком савезу Републике Србије.

Уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, Уставни суд Републике Србије је поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли вођење поступка против окривљеног због дела које произилази из истих чињеница представља повреду начела ne bis in idem, а ти критеријуми су: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запрећена санкција у дисциплинском поступку по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (idem) и 3. да ли је постојала двоструког поступка (bis). Дакле, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о пресуђеној ствари.

Код испитивања првог услова неопходно је пре свега утврдити да ли се конкретан дисциплински поступак односи на тзв. "кривичну оптужбу", односно да ли је дисциплинска осуда по својој природи била „кривична". Наведено се утврђује применом три критеријума која су општепозната као „мерила Енгел" и која су постављена у утврђеној судској пракси Европског суда за људска права (одлука Енгел и други против Холандије од 08.06.1976. године), а то су: 1) правна квалификација дела према домаћем законодавству, 2) природа дела која подразумева два кумулативна поткритеријума - обим прекршене норме и сврху казне и 3) природа и степен тежине казне.

Како је у конкретном случају окривљени АА оглашен дисциплински одговорним, Врховни суд налази да вођење дисциплинског поступка не испуњава критеријум поступка по кривичној оптужби и то пре свега у погледу казнене природе санкције која је по Јединственим правилима о дисциплинској одговорности у Кинолошком савезу Републике Србије изречена окривљеном.

Ово са разлога јер је правна природа санкције која је окривљеном изречена у дисциплинском поступку статусног карактера, будући да се дисциплинским мерама ограничавају или одузимају одређена права и положај, односно својства чланства у Кинолошком савезу Републике Србије, дакле изречена санкција је везана за чланство лица против кога се води дисциплински поступак, а сврху санкције је могуће остварити само док се то лице налази у својству члана Кинолошког савеза Србије. Престанком тог статуса наведена санкција губи своју сврху и не може се извршити, па је дакле природа дела везана за чланski статус извршиоца, а тиме и превентивна и репресивна сврха изречене санкције. Самим тим, аргумент браниоца окривљеног у прилог ставу да се ради о пресуђеној ствари, да се и у дисциплинском и у кривичном поступку могла изрећи новчана казна, су неосновани.

Имајући у виду напред наведено, то, без обзира на чињеницу што је дисциплински, а затим кривични поступак вођен због догађаја који произилази из истих чињеница, у конкретном случају није испуњен критеријум да су оба поступка вођена по „кривичној оптужби", а што даље значи да се не ради о правноснажно пресуђеној ствари у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, окончањем дисциплинског поступка па с тога нису постојале процесне сметње за вођење против окривљеног друге врсте поступка поводом истог животног догађаја, у конкретном случају кривичног поступка пред цивилним судом.

Стога су, по налажењу Врховног суда, неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда на штету окривљеног АА повређен закон из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Јевтића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић